

Carta oberta al jovent de l'Agrupació

Divendres, trenta-u de gener. Al vespre torno cap a casa, vinc d'una reunió de la Secció de Muntanya. Estic content, he recordat les reunions que fèiem quinze o vint anys enrera.

Cares noves. Això és important, això m'alegra. Els tres o quatre "vells" més aviat hem escoltat, la veu cantant l'ha portat el jovent: que si comprar material, que si programar sortides socials... un curset d'iniciació a la muntanya per la tardor...

Amb curiositat i nostàlgia he fullejat les actes de les nostres reunions. Sembla que la vida es repeteix, les situacions, les circumstàncies. Com en una obra de teatre només han canviat els actors i els decorats. L'obra és la mateixa. Me n'alegro. Ha arribat el relleu generacional. L'Agrupació té assegurats uns quants anys més de vida. Cosa que fa poc havia arribat a témer que no fos així.

Les circumstàncies del món actual no ajuden a donar vida a aquestes entitats. A l'actual sistema que regeix el món tot es valora amb diners. Qui res no té, res no val. Les iniciatives desinteressades i sense ànim de lucre no hi tenen cabuda. Més aviat fan malfiar. No convenen ni els altruistes ni els idealistes. Fins i tot pot ser que pensin. Són perillosos. Interessen més els clients...que comprin...que vegin la televisió...que no pensin gaire.

Espeleologia, Escalada, Muntanya, Infants...etc. Seccions que tenen vida, joventut, alegria. Perdoneu-nos als "vells" perquè molts hem mig desertat o desertat del tot. Costa d'entendre. De debò que, en el fons, és involutari. Hem caigut a un més dels paranys de la societat de consum. Perdoneu també als excepcionals carques que no han desaparegut. Són els que us han passat la flama que un dia van recollir mig apagada en el túnel dels anys seixanta i us la volen passar. Però dubten, els costa d'entendre la vostra alegria, la sana despreocupació per la paperassa i la tradició, la vostra preferència per sortir d'excursió abans que tancar-vos en serioses reunions. Malfien dels caps pelats o les llargues cabelleres, de les arrecades a una orelleta i dels vestits pengim-penjam... No en feu cas, ho repeteixo, són (millor dit: som) uns carraques i no hi podem fer més.

Entre nosaltres: ja sé que algun de la meua jeia arronsarà les celles quan llegeixi aquestes ratlles, en to saberut i solemne potser em desaprovarà. És igual. L'Agrupació és la casa de tots. Tant dels joves com dels vells. I el futur és més dels joves. Estic content. Estic segur que estem contents.

Nois endavant! És l'única cosa que us puc dir. M'omple d'alegria creuar-me amb vosaltres pels pas-sadissos i les escales, encara que no ens coneguem.

Josep Gargallo i Costa

L'Agrupació

Aviat farà 30 anys que sóc soci d'una entitat granollerina que, diuen, em té el cor robat.

De fet vaig entrar-hi de molt petit, quant tot just tenia 12 innocents anys. Agafat de la mà de la meua germana vaig introduir-me en aquest nou món que fins llavors desconeixia (mai no li he agrait aquest gest).

Em vaig sentir molt ben acollit, es clar, era petit, potser els feia gràcia i tot. Mai m'ho he plantejat si això va ser la causa de la bona acollida, però sí que és cert que m'han ensenyat molt. La germanor, l'ajuda, la solidaritat, la col·laboració i la companyonia, són els trets socials, entre d'altres, que he après durant aquests anys de soci d'aquesta entitat. A més he pogut realitzar tot tipus d'activitat que m'han proporcionat un estat emocional estable i he pogut realitzar el que m'he proposat, en bé de tots. Mai no he trobat portes tancades ni dimonis estranys que m'impedissin fer quelcom.

Vaig aprendre ben aviat que si proposava alguna cosa, l'havia de portar endavant jo mateix amb l'ajuda dels companys. Això ha estat molt enriquidor ja que el fet de treballar junts per aconseguir una esperada fita que, a vegades, ha estat prou difícil de conquerir.

Durant aquest llarg període de 30 anys he vist passar molta gent, companys, amics, que ara em saluden pel carrer, tot recordant, potser amb enyorança, els moments viscuts fa uns anys enrera. Però sigui com sigui tothom en guarda un bon record.

He vist canviar nombroses vegades la ubicació de la seu social i això ha estat una feina feixuga que l'hem feta amb la col·laboració desinteressada d'uns quants socis. Un altre cop la unió fa la força. La força del soci que es manifesta acte rera acte i que et dona suport, a vegades incondicional, a tot el que passa en el si de l'entitat.

En definitiva una entitat on he trobat una colla d'amics i companys amb qui comparteixo moltes afeccions i il·lusions. Que aquests durin per molts anys i que l'entitat que ens empara, l'Agrupació Excursionista de Granollers visqui per sempre.

Jordi Icart (soci núm. 159)

